

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. december 26-án, Karácsony második napján.

János evangéliuma 1. rész 16. verse: „Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.”

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!

Karácsony másnapján inkább már összegezzük az ünnepet, mintsem, hogy megéljük. Milyenek voltak az előkészület napjai? Hogyan éltük meg az ünnepi pillanatokat? Milyen örömteli eseményekben volt részünk? Vagy mi az, ami hiányzott? Mit tehattunk volna még jobban, hogy szebb legyen az ünneplés minden perce?

Bármennyire is szép egy ünnep, bármennyire is figyeljük, hogy minden rendben legyen, nem tudunk olyat kitalálni, hogy abban hiány ne legyen. Még a legjobban megírt prédikációban is lehet olyan, amiből valami lényeges kimarad. Még a legtökéletesebben sikerült családi ünneplésben is lehet olyan, amivel javítani lehet. Hiába igyekszünk, nem lesz egyetlen ünnep sem tökéletes.

Itt pedig János evangéliuma úgy mutatja be a testté lett ígét, a megszületett Megváltót, Jézus Krisztust, mint akinek teljessége van. „Mi pedig az ő teljességéből kaptunk”. Ő az, akiből nem hiányzik semmi jó. Az ember pedig a tökéletessel, a teljessel nem nagyon tud mit kezdeni. Talán ott van bennünk a félelem, hogy nehogy elrontsuk azt a szépet, amit Isten adott nekünk. Talán ott van a bizonytalanság, hogy nem is tudjuk igazán megélni az ünnepet Istennel. Talán ott van bennünk az irigység, hogy neki bezzeg sikerült, nekünk meg nem. Ezért nem vonjuk be az ünnepeket, ezért nem vonjuk be a Mindenhatót és az Örökkévalót. Így pedig lemaradunk arról, hogy igazán szép és teljes legyen az ünnepünk.

„Mi pedig valamennyien az Ő teljességéből kaptunk”. A teljesség egy másik szóval nem más, mint a minden. Isten nekünk ajándékoz mindent. Pál apostol is erről a meggyőződéséről írt a Római levélben: „Mit mondjunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Római levél 8. rész 31-32. verse)

Az Ő teljességéből kaptunk. De mit is kaptunk? Igen, tudom, hogy arról volt szó, hogy mindent. Mindent, amire szükség van? Vagy mindent, ami jó? Ha komolyan vesszük Jézus Krisztus teljességét, akkor kimondhatjuk, hogy az, amit megkapunk, az örök. Olyan tökéletesség, ahonnan minket nem lehet kimozdítani. Jézus Krisztusban azt az örök szeretetet kaptuk meg, ahonnan semmi nem szakíthat ki minket.

Nem nagyon nézem az amerikai focit, de a fiam néha szokott összefoglalókat nézni, és ilyenkor előfordul, hogy együtt nézzük meg. A játékosok, ha egyszer a kezükbe vették a labdát, akkor annyira ragaszkodnak hozzá, hogy azt nem ejtik el, és nem is tudják a kezükből kivenni. Ha a földre esnek, ha ütköznek, ha eléjük állnak, a labda akkor is a kezükben marad. Lehet, hogy rajtuk van még 5-6 játékos, és ők ott vannak az emberkupac alján, de a labda akkor is a kezükben marad.

Amikor János evangéliuma azt adja elénk, hogy mi Isten teljességéből kaptunk, akkor ez azt jelenti, hogy ez az embervilág teljesen Isten kezében van. Nem csak a peremén, és nem is csak úgy éppen hogy rajta. Az egész életünk, és mindenünk ott van. Teljességéből kaptunk. Teljes szeretetet, teljes oltalmat, teljes védelmet. Isten Jézus Krisztusban nem csak részlegesen lett emberré, hanem teljesen emberré lett, és ebből a teljességéből kaphattunk mi is.

Még jobban értjük akkor ezt a felénk fordulást, hogyha a folytatásra is figyelünk. Isten Jézus Krisztusban olyan teljességet adott, amiben kegyelmet, kegyelemre ajándékoz. Talán jobban érthető úgy, ha azt mondom, hogy kegyelmet, a kegyelem után, vagy egyik kegyelmet a másik után. Folyamatosan érkezik a kegyelem az életünkbe. Nincsen benne a szakadás. A láncolat folytatódik. „Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.”

Van a Bibliában egy történet, amikor nagy szárazság van az egész vidéken, és Illés prófétának sem nagyon volt mit ennie. Ekkor a próféta elment egy sareptai özvegyasszonyhoz, akinek semmi mása nem volt, mint egy kevés lisztje és egy kis olaja. Illés pedig, amikor odament hozzá, akkor megkérdezte, hogy tud-e neki enni adni. Az asszony azt mondta, hogy nem tud, hiszen csak annyi ennivalójuk van, hogy egy evésre való, azután pedig meghalnak a fiával együtt. Illés pedig azt mondta ennek az asszonynak, hogy menjen haza, és készítsen ennivalót, de először Illésnek hozzon, utána pedig majd készítsen magának és a gyermekének. Isten pedig azt ígérte, hogy nem fogy ki a lisztesfazék, és nem fogy ki az olajoskorsó sem, mindaddig, amíg ismét nem lesz termés a földön. Az asszony kivette a lisztet, és újra lett liszt a helyén,

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. december 26-án,
Karácsony második napján.***

majd öntött az olajoskorsóból is, és annak is lett a helyén. Újra és újra. Ez az, amikor Isten kegyelmet kegyelemre ajándékoz nekünk. Ami nem lenne elég semmire, az Isten kegyelméből nem fog kifogyni.

Azt hiszem, hogy életünk nehéz helyzeteiben megtapasztaltuk ezt már mindannyian. Azt gondoltuk, hogy az erőnk nem lesz elég már, hogy kitartsunk, aztán minden nappal megújul az erőnk, mert Isten újratölt bennünket. Azt gondoltuk, hogy egy nehezebb munkahelyen, vagy élethelyzetben már nem tudunk kitartani, mert nincsen hozzá türelmünk, de aztán azt éltük át, hogy türelmet kaptunk türelemre, mert Isten megújított minket. Azt gondoltuk egy veszteség után, hogy nem lehet már vigasztalásunk, de aztán átél-tük, hogy a lelkünk békessége folyamatosan megújult, mert Isten formálta a lelkünket. Biztosan sok min-dent elő lehetne még hozni. Egy nehezen megszerzett nyelvvizsga, vagy diploma történetét, amivel kap-csolatban azt gondoltuk, hogy úgysem sikerülhet, de aztán megéltük, hogy lépésről-lépésre kaptuk a sike-res vizsgákat, és végül mégis célba értünk. Kaptunk kegyelmet, kegyelemre.

Miért fontos ezt nekünk tudni, hogy Isten kegyelmet ad kegyelemre? Azért, mert enélkül az életünk nem működik. Ha nincsen kegyelem, akkor nincsen megoldás. Ha nincsen kegyelem, akkor nincsen foly-tatás. Ha nincsen kegyelem, akkor nincsen megújulás. Kegyelem nélkül a világunk és az életünk is ke-gyetlen. A kegyelem pedig Jézus Krisztusban érkezett el. Ahogyan Jénos evangélista leírta, hogy az Ige testté lett, és mi láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel. Ab-ból kapunk, ami Istennél tele van.

Hegyi túrák alkalmával sokszor juthatunk el olyan helyekre, ahol a patakokat, folyócskákat gáttal zár-ják el, és a völgyben a vizet tóvá duzzasztják. Előfordulhat nagy szárazság esetén, hogy a vízszint annyira lecsökken, hogy nem folyik a patak tovább, de ha érkezik egy újabb esős időszak, akkor a tómeder ismét megtelik, és a víz, a gát tetején újra túlcserdul.

„Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.” Isten kegyelme így csor-dult túl karácsonykor. Annyira megtelt a mi Mennyei Atyánk szeretet-tartálya, hogy az már nem marad-hatott meg a mennyben, hanem kicsordult a földre. Jézus Krisztus ennek a túlcserduló kegyelemnek a megjelenése. Őbelőle pedig az egyik kegyelem fakad a másik után.

Sokszor vagyunk úgy, hogy nem látjuk az életünket sem jónak, sem szépnek, sem pedig megfelelőnek. Azt hiszem, hogy ilyenkor az a látás hiányzik belőlünk, hogy észrevegyük a jelenlévő kegyelmet. Azt a kegyelmet, hogy még élhetünk. Azt a kegyelmet, hogyha viszonylagos egzségben lehetünk. Azt a ke-gyelmet, hogyha minden megélt nehézség ellenére is kiegyensúlyozottak lehetünk. Azt a kegyelmet, hogyha minden megpróbáltatás ellenére is békességünk lehet. Hogyha minden egyes napon összeszedjük azokat a kegyelem-jeleket, amiket Isten a mi életünkbe elhelyez, akkor bőséggel tudjuk sorolni mindazt, amit onnan fentről megkaptunk. Egyik kegyelmet a másik után.

Amikor ugyanis karácsonyt ünnepelünk, és mégis hiányokat látunk, akkor jusson eszünkbe az, hogy Istennek minden ajándéka az Ő kegyelméből fakad. Éljük meg azt, hogy Jézus Krisztus teljességéből kaphatunk kegyelmet-kegyelemre.

„S akkor - magától - megnyílik az ég, | Mely nem tárult ki átokra, imára, | Erő, akarat, kétségbeesés, | Bűnbánat - hasztalanul ostromolták. | Akkor megnyílik magától az ég, | S egy pici csillag sétál szembe vé-led, | S olyan közel jön, szépen mosolyogva, | Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull. || Akkor - magától - szűnik a vihar, | Akkor - magától - minden elcsitul, | Akkor - magától - éled a remény. | Álomfáidnak minden aranyágán | Csak úgy magától - friss gyümölcs terem. || Ez a magától: ez a Kegyelem.”

Amen!